

det, ja, så må man erkende, at ordet reform nok er et lidt for stærkt ord at benytte til beskrivelse af aftalens ingredienser.

Sagen er nemlig den, at regeringen og forligspartierne har undladt at gøre noget ved voksen- og efteruddannelsessystemets grundlæggende problemer.

Det er jo en kendt sag, at voksen- og efteruddannelse i det her land rent administrativt fortrinsvis er delt op mellem to ministerier, Arbejdsministeriet og Undervisningsministeriet. Det har medført, at vi også har to parallelle VEU-systemer, der hver har deres særlige form for logik.

Dette system er rodet, uigennemskueligt og præget af spild på grund af overlapninger og manglende koordination. At regeringen ikke magter og ikke havde vilje til at slå disse to systemer sammen, på trods af at der ville have været et flertal for det, er dybt foruroligende.

Enhver ved, at rivalisering og magtkampe mellem de pågældende ministerier har været en af grundene til, at voksen- og efteruddannelsessystemet er blevet gjort mere og mere uigennemsigtigt.

Vægtningen i lovforslaget vidner også om, at det er interesser, der bestemmer regeringens politik, og ikke nødvendigvis målsætningen om det bedst mulige system.

Den meget stærke vægtning af indsatsen for de kortuddannede viser tydeligt, hvem der i fagbevægelsen har haft mest indflydelse på dette lovforslag, og jeg kan ikke forestille mig, at alle er lige tilfredse. Det er selvfølgelig blot et gæt, eftersom vi endnu ikke har fået lov at se høringssvarene.

I Venstre går vi stærkt ind for ideen om, at kortuddannede får bedre muligheder for at dygtiggøre sig, og vi har faktisk selv aktivt arbejdet for forsøg med basale læse- og skrivefærdigheder finansieret af satspuljemidlerne. I Venstre er vi også enige i, at efter- og videreuddannelse er fantastisk vigtig, og vi viste også i finanslovforhandlingerne, at det ikke var her, vi var uenige med regeringen.

Det er imidlertid et problem, hvis fokuseringen på kortuddannede fjerner opmærksomheden fra de øvrige grupper på arbejdsmarkedet, fordi trækkeffekten, som bl.a. USA benytter sig af i stor stil, så udebliver. Den opadgående mobilitet skaber også arbejdspladser, men det har regeringen valgt at se bort fra.

Man kan spørge sig selv, hvad uddannelse, herunder voksen- og efteruddannelse, egentlig

drejer sig om. Basalt set drejer det sig om, at man ved at uddanne sig investerer nogle ressourcer i at stå sig bedre på arbejdsmarkedet i fremtiden, end man ellers ville have gjort – økonomisk i form af en højere løn, men i mange tilfælde får man også et mere interessant arbejde. Tilsvarende vil en virksomhed også påskønne, at medarbejderne efter- og videreuddanner sig, hvis den til gengæld for et midlertidigt produktionstab vil opnå et højere afkast på længere sigt. Disse mekanismer er som udgangspunkt gode og sunde og er under alle omstændigheder et grundvilkår.

Problemet er bare, at det nuværende system ikke – og desværre heller ikke det kommende, såfremt disse lovforslag bliver vedtaget – formår at give lønmodtagere og arbejdsgivere de tilbud, som kan tilfredsstille behovet for uddannelsesmuligheder i form af reel kompetenceøgning. Der er alt for mange skuffede forventninger: kurser, der bliver aflyst, osv.

Ud over de mere generelle kritikpunkter med hensyn til indholdet vil jeg godt sige, at jeg finder det stærkt bekymrende, at regeringen ikke giver sagen den tid, den fortjener. Der er ikke bare tale om venstrefløjsarbejde, nej, der er også tale om venstrehåndsarbejde.

Vi har fået disse lovforslag den 30. marts 2000, den sidste mulige dag, hvis loven skal vedtages før sommerferien. Ud over dette er høringsfristen fastsat til en urimelig kort tid, nemlig fra den 3. april til den 14. april 2000, altså i dag 11 dage – eller 9 arbejdsdage, om man vil. Det er simpelt hen for lidt, og man kan ikke bebrejde almindelige borgere, hvis de mener, at det grænser til det useriøse. Værre bliver det, når man tager i betragtning, at regeringen oven i købet forsøger at sælge hele movevitten som en større reform. Et sådant japperi er ikke en anstændig behandling af det erhvervsliv og de brugere, der skal leve med komplekset.

Om finansieringen af den fremtidige voksen- og efteruddannelsesindsats vil jeg sige, at der ikke er de store overraskelser. Lovforslaget følger lydigt regeringens ambition om at udsætte erhvervslivet for nye særskatte.

Statens bidrag til finansieringen af VEU-indsatsen reduceres til ca. 2,8 mia. kr. Overskydende udgifter skal så finansieres via et kollektivt opkrævet bidrag hos arbejdsgiverne. Det står herefter helt klart, at der er tale om en ny variant af bruttoskatten – med den forskel, at regeringen, så vidt man kan læse i lovtæksten,